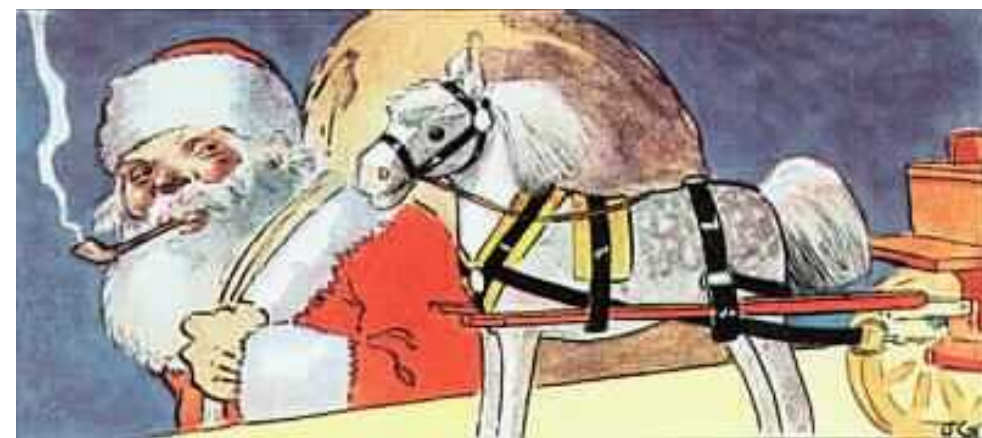

סוס העץ

סנטה קלאוס השאיר מתנות רבות. סוס עץ, מכוסה בפלנל וצבוע כך שנראה כמו חי, היה אחד מהם. עם הסוס באה גם עגלה נהדרת, אדומה עם ארבעה גלגלים צהובים! כמה מבריק היה הצבע! סוס העץ היה רתום לעגלה עם רתמת עור והוא עמד בגאווה על לוח אדום עם ארבעה גלגלים קטנים ומבריקים. נכון שעיני הסוס היו רחוקות זו מזו והוא נראה קצת כמו גמל, כשהביטו עליו מקדימה, אבל היו לו אוזניי עור רכים ורעמת משי וזנב.

היה נעים להסתכל על סוס העץ הזה וכל הבובות ליטפו אותו, ויישרו את הרעמה

והרתמות שלו, מיד אחרי שנשאר לבד איתו בחדר הבובות.

לסוס העץ היה קול קצת מוזר והבובות הבינו אותו רק בקושי, אבל אחרי שהביישנות הראשונה שלו עברה, הוא דיבר ברור לגמרי.

"זו הפעם הראשונה שבכלל ניסיתי לדבר"

הסביר, כשהכיר כבר את הבובות "וכנראה דיברתי מהבטן ולא מהראש." "חדר הבובות שלנו ימצא בוודאי חן בעיניך" אמר רני סמרטוטני "אנחנו נהנים כאן מאוד

ואוהבים זה את זה, כך שאני בטוח כי גם אתה תהנה בביתך החדש."

"אני בטוח בכך" ענה סוס העץ "במקום שממנו אני בא אנחנו, כלומר הסוסים האחרים ואני איתם, עמדנו על האצטבאות בשקט מוחלט והבטנו רק לפנינו ואפילו לא הזזנו את הזנבות שלנו."

"תראה עם עכשיו תוכל לנפנף בזנבך" אמרה חנה, הבובה ההולנדית. סוס העץ התחיל להתגלגל על רצפת חדר הבובות, ואילו רותי סמרטוטי לא הייתה בדרך, היה בוודאי מתנגש בקיר. וכך סוס העץ התגלגל על רותי סמרטוטי והפיל אותה, אך לא יכול היה להתקדם כי הגלגלים נתקלו ברגל של רותי סמרטוטי.

כשסוס העץ הפיל את רותי סמרטוטי הוא עמד בשקט עד שדוד קלאם, רני סמרטוטי וחנה הרימו אותו מהרגל של רותי סמרטוטי. "האם נפנפתי בזנב?" הוא שאל, כשרותי סמרטוטי קמה ויישרה את סינורה.

"נסה עוד פעם" אמרה רותי סמרטוטי "לא

התנדנד יפה מעל גבו.
"הנה! נפנפת בזנבך" קראו הבובות בשמחה,

כאילו סוס העץ עשה דבר ממש נפלא.
"עכשיו זה פשוט" אמר סוס העץ "אם אני רוצה לנוע קדימה או אחורה אני מניע את זנבי ואז אני מתגלגל על גלגלים המבריקים שלי. ואם ארצה לנפנף בזנבי, אנסה לנוע קדימה או אחורה, כך!" אבל במקום לנוע קדימה סוס העץ הניע את זנבו.
"כלומר שרציתי להניע את הזנב שלי" הוא

יכולתי לראות" והיא צחקה בקול השמח שלה,
כי רותי סמרטוטי לא התרגזה מעולם, קרה מה שקרה.

ואז סוס העץ התחיל להתגלגל אחורה והפיל את חנה, שנפלה על גבה עם קריאה "אמא" בקולה הצרוד.

דוד קלאם, רותי סמרטוטי וחייל הבדיל החזיקו את סוס העץ והצליחו לעצור אותו בדיוק כשהוא התגלגל אחורנית לכוון דלת חדר הבובות והמדרגות.

ואז הבובות דחפו את סוס העץ למרכז החדר. "זה מוזר" הוא אמר "כשאני מנסה לנענע את זנבי אני מתחיל לנוע קדימה או אחורה."
"זה בוודאי כי עמדת כל כך הרבה זמן על אצטבא בלי לזוז" הציע רני סמרטוטי "נסה אולי לזוז קדימה."

דוד קלאם, שעמד לפני סוס העץ, קפץ הצדה במהירות כזו שהחליק על הרצפה כמו על קרח.

אבל סוס העץ לא התחיל לנוע כפי שחשש דוד קלאם, במקום זאת זנבו המבריק

אמר מופתע "ועכשיו אתגלגל קדימה!"
ובאמת סוס העץ התגלגל לאורך חדר
הבובות.

כשהוא התחיל להתגלגל על גלגליו
המבריקים קרא רני סמרטוטני "עלו כולכם!"
ובקפיצה אחת הוא עלה על גבו של סוס העץ.
דוד קלאם, רותי סמרטוטני, חנה הבובה
ההולנדית וסוזי, הבובה עם ראש סדוק, כולם

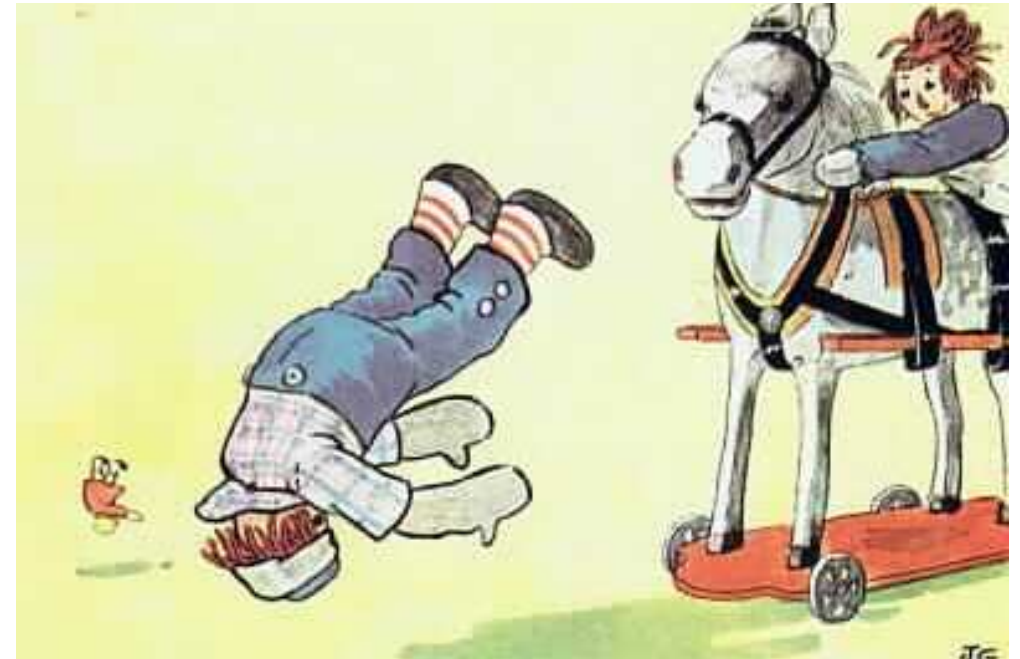
עלו על העגלה האדומה.
סוס העץ חשב שזה נעים ושמח והוא הסיע
אותם סביב חדר הבובות. הגלגלים שלו
וגלגלי העגלה היפה חרקו כל כך חזק שאף
אחת מהבובות שבעגלה לא שמעה את
קריאות של בובות-בגרוש, שהיו קטנות מדי
כדי לטפס על העגלה.
רני סמרטוטני הרגיש פתאום בשתי הקטנות
שלא משתתפות בשמחה, והוא התכופף,
תפס אותן בידיו הרכות והעלה אותן על גבו
הרחב של סוס העץ.
"הידד" קראו כל הבובות כשראו את המבצע
של רני סמרטוטני "זה כמו הצגה מהמערב
הפרוע."
"אנחנו מוכרחים להיות כולם ביחד, בשמחה
כזו" אמר רני סמרטוטני.
"אתה צודק" קרא דוד קלאם "כמה שנשמח
אחד את השני, כך יהיה לעצמנו שמח יותר."
סוס העץ עשה כמה סיבובים סביב חדר
הבובות כי מצא חן בעיניו הצחוק והשמחה
של הבובות וחשב לעצמו "כמה שאהיה

כל הבובות התרוממו ממקומן כי הכירו את קולה של הבובה הצרפתייה. אך הן הופתעו מאוד כשראו כי היא לבושה בבגד נהדר של פייה, ושערותיה התנופפו כשהיא רצה לקראתן.

רני סמרטוטני רצה עכשיו לעלות חזרה על גבו של הסוס, אך הבובה הצרפתייה קפצה שם לבדה, ועמדה על רגל אחת, כשסוס העץ

מאושר בחברה שמחה הזו. " אבל בדיוק כשהם עברו ליד הדלת נשמע רעש על המדרגות וסוס העץ ששמע זאת עצר כל כך פתאומית שרני סמרטוטני והבובות הקטנות נפלו כולם מעל ראשו והבובות

שבקדמת העגלה נפלו על גבו של הסוס. הן שכבו כמו שנפלו, כי לא רצו שמישהו יחשוד שהן יכולות לדבר או לנוע. "הה! הה! הה! ידעתי שאתם משתעשעים כאן" נשמע קול שמח.

התגלגל סביב לחדר הבובות.
רני סמרטוטני, ושתי הבובות הקטנות רצו
אחרי העגלה ובעזרת דוד קלאם ורותי
סמרטוטי על עליה מאחור.
כשסוס העץ עצר בסוף כל הבובות אמרו
"שמחה ושעשוע כזה לא היה לנו כבר הרבה
זמן."

וסוס העץ, עם רעידת אושר העוברת בכל גופו
קרא "ולי עוד לא הייתה שמחה כזו אף פעם!"
הבובות לא אמרו לו זאת, אבל הן ידעו שהוא
נהנה כי גרם להן אושר רב.
כי אלה שלא אנוכיים הם אלה שמאושרים
ביותר, כי הם נותנים את אושרם לאחרים.